

A Fővárosi Ítéltábla a Tímár Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a dr. Hadnagy József ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen, megbízási díj megfizetése iránt indított perében,
a Budapest Környéki Törvényszék 2015. december 11. napján kelt, 7.G.40.199/2012/56. számú ítélete ellen, a felperes által benyújtott fellebbezés folytán, a 2016. június 8. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az 56. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.229.088 forint tőkét és annak 2011. november 10. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt mértékű kamatát; a keresetet ezt meghaladóan elutasította, és a felperest kötelezte az alperes részére 649.875 forint perköltség 15 napon belül történő megfizetésére.

Határozatának indokolásában a tényállás körében rögzítette a törvényszék, hogy a 2009. április 28-án benyújtott kérelemre indult felszámolási eljárásban, a ... Törvényszék **...Fpk...** számú jogerős végzése alapján 2009. augusztus 31-i kezdő időponttal az alperes felszámolás alá került; a bíróság felszámolóként a felperest jelölte ki.

Az épületbontás, földmunka tevékenységi körben eredményesen működő alperes tagjai, **K.Cs.** és **K.I.** - akik egyben ügyvezetői is voltak a társaságnak -, 2009. szeptember 5-én tájékoztatták a felperest, hogy az adós nem fizetéseképtelen, az alperes adminisztrációs hiba miatt került felszámolás alá; közölték azt is, hogy az alperes a gazdasági tevékenységét folytatni kívánja, a felszámolását elrendelő végzéssel szemben fellebbezést, illetve igazolási kérelmet nyújt be.

A felperes felszámolóként 2009. szeptember 9-én nyitó tárgyalást tartott, amelyen tájékoztatta az alperes korábbi ügyvezetőit a felszámolási eljárásban rájuk háruló kötelezettségekről; felszámolóként megkereste a társaság bankszámláit vezető pénzügyi intézeteket a bankszámlák feletti rendelkezési jog átvétele érdekében, bejelentkezett az eljáró hatóságok felé (adóhatóság, nyugdíjfolyósító igazgatóság), nyilatkozatot tett az adós eszközeit lízingszerződéssel finanszírozó

lízingbeadó társaságok irányába is, a lízingdíjak folyamatos fizetésének szándékáról. Az alperessel szembeni felszámolási eljárásban huszonhat hitelező jelentett be követelést, amelyet a felperes nyilvántartásba vett, besorolt és visszaigazolt; a hitelezők számára 2009. november 9-én értekezletet tartott.

A felszámolási eljárás alatt az alperes - a felperes engedélyével - továbbfolytatta a gazdasági tevékenységét; a pénzügyek irányítását, a kifizetések engedélyezését felszámolóként a felperes végezte, a szakmai irányítás a korábbi ügyvezetők feladata maradt.

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. november 12-én kelt, 11.Fpkf.44.622/2009/4. számú végzésével az alperes igazolási kérelmének helyt adott, hatályon kívül helyezte az alperes fizetéseképtelenségét megállapító, felszámolását elrendelő elsőfokú végzést, és a felszámolási eljárást megszüntette. A másodfokú határozatot a felperes 2009. november 29-én átvette, majd 2009. december 16-án kérelmet terjesztett elő a bíróságon felszámolói díjának és költségének megállapítása iránt.

A ... Törvényszék az **...Fpk...** számú végzésével elutasította a felperes felszámolói díjigényét, a számára járó költségtérítést pedig 4.200 forintban határozta meg. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 11.Fpkf.45.427/2010/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette. Határozatának indokolása szerint a felszámoló munkájának ellenértéke, költségeinek megtérítése iránti igény az általános hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság előtt, polgári peres eljárásban érvényesíthető; a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) külön rendelkezésének hiányában a felperes felszámolóként kifejtett eljárására a Ptk.-nak a megbízás nélküli ügyvitelre vonatkozó szabályai az irányadók, a felszámolói tevékenységet a kijelölés körülményeire tekintettel helyénvaló beavatkozásnak kell minősíteni [Ptk. 484-485. §].

A 2011. november 5-én előterjesztett fizetési meghagyással indult, ellentmondással perré alakult eljárásban, a felperes a módosított keresetében - az alperessel szemben elrendelt felszámolási eljárásban, 2009. augusztus 31-től 2009. november 29-ig felszámolóként kifejtett munkájának ellenértékeként - 16.224.938 forint tőke és az ez után 2009. november 12-től kezdődően, a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésében kérte az alperes marasztalását, elsődlegesen a Ptk. 198. §-ának (3) bekezdése, 201. §-ának (1) bekezdése alapján, másodlagosan a Ptk. 361. § (1) bekezdése szerint, a Cstv. 59. §-ában meghatározott mértékben.

Az alperes a per alatt pontosított ellenkérelmében, a szakértő által megállapított 1.229.088 forinton felüli részében kérte a kereset elutasítását, vitatta továbbá a kamatkövetelés megalapozottságát is, számla kiállítása nélkül.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 198. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazásával elsőként azt állapította meg a ... Törvényszék **...Fpk...** számú végzésére tekintettel - amellyel az alperessel szemben elrendelt felszámolási eljárásban a felperes került kijelölésre felszámolóként -, hogy a bíróság rendelkezésével a felek között a Cstv. 27/A. § (1) bekezdésén alapuló szerződés jött létre, amelynek keretében felszámolóként a felperes kötelezettségévé vált a Cstv.-ben és az egyéb, a felszámolási eljárást érintő jogszabályokban meghatározott szolgáltatások nyújtása az alperes részére, a felszámolási eljárás időtartama alatt. A felek között szerződéskötés nélkül létrejött megbízás jellegű jogviszonyban a felperes kötelezett, az alperes jogosult fél volt, a szerződés tárgya pedig a felszámoló jogszabályban rögzített kötelezettségeinek teljesítése.

A Ptk. 201. § (1) bekezdése alapján, illetve a Kúria Gfv.X.30.388/2011/4. számú végzésében foglalt iránymutatást követve az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítás felvételével állapította meg a felperes által felszámolóként elvégzett tevékenység ellenértékét, a ténylegesen kifejtett munka alapján részére járó díjazást, illetve igazolt költségeinek mértékét. A törvényszék nem találta alkalmazhatónak a Cstv. 59. §-ában foglalt díjazási szabályt; álláspontja szerint a felperes munkája ellenében járó díj az alperesnél ügyvezetői feladatokat ellátó személyek juttatása alapulvételével volt meghatározható. A perben kirendelt szakértő a bíróság e szerint szóló iránymutatását követve

járt el, a felperes által megjelölt munkaóra mennyisége és az alperesnél működő ügyvezetők díjazása alapján határozta meg a felperes által végzett munka ellenében járó 724.138 forint díjat, valamint igazolt költségeinek mértékét 504.950 forintban, amelyet az elsőfokú bíróság elfogadott. Az elsőfokú bíróság - osztva az alperes érvelését - a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem kézbesítésétől kezdődően kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére; számla kiállítása nélkül ugyanis nem volt megállapítható a kereset szerinti időpontban a késedelembe esése.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a marasztalási összeg felemelését kérte a keresetben megjelölt 16.224.938 forintra.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság jogi álláspontja abban a részében helytálló, miszerint a felperes felszámolóként, a bíróság kirendelése alapján köteles volt teljesíteni a jogszabály szerint rá háruló kötelezettségeket; az így elvégzett munkáért részére díjazás járt, jogosulttá vált továbbá a felszámolás kapcsán felmerült költségeinek megtérítésére is. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a díjazás mértékénél mellőzte a felszámolási eljárásban megállapítható díjat. Téves a felszámoló által ténylegesen elvégzett munkával arányosan, az alperes ügyvezetőjének javadalmazásához mérten meghatározott díjazás.

Hangsúlyozta, hogy nem vette figyelembe a törvényszék a felszámoló speciális feladatait és felelősségét a felszámolási eljárásban. E körben kiemelte a hitelezői igények kezelését, amely feladat jelen ügyben 62.000.000 forintot meghaladó, 26 igénybejelentést takart. Utalt arra is, hogy engedélyét megfelelő és előzetes tájékozódás után adta meg az adós tevékenységének folytatásához a felszámolás alatt, amihez el kellett járnia a tevékenységhez lízingelt gépek lízingbeadójánál is. Álláspontja szerint meghaladta a szokásos cégvezetői feladatokat a pénzkezelési tevékenysége, a bankszámlák feletti rendelkezési jog gyakorlása és annak a különös gondosságnak a tanúsítása is, hogy a felszámolás alatt kizárólag a működési költségek kerüljenek kifizetésre. Visszautalt ezzel kapcsolatban a 12. sorszámú beadványában részletesen kifejtett álláspontjára, ami arra is vonatkozott, hogy 200 millió forintot meghaladó pénzmozgás történt az alperes felszámolása alatt. Állította ezért, hogy a felszámolói tevékenység - sem a feladatok, sem a jogkör, sem pedig a felelősség tekintetében - nem volt megfeleltethető a cégvezetői eljárásnak, ezért téves a díjazásának az ügyvezetők bérezése szerinti meghatározása.

Hivatkozott arra is, hogy a felszámolás ideje alatt behajtott követelésből 206.672.740 forint, a tevékenység továbbfolytatásából pedig 450.863.235 forint folyt be.

Álláspontja szerint a Kúria Gfv.X.30.388/2011/4. számú végzésének helyes értelmezésével, díjazása a felszámolási eljárásokban is megállapítható mértékben kell hogy történjen.

A perben beszerzett szakértői véleménnyel kapcsolatban egyrészt arra mutatott rá, hogy a kirendelt szakértő nem rendelkezett kellő ismerettel, jártassággal a felszámoló tevékenységet illetően, ezért az általa meghatározott díj nem tekinthető mérvadónak. Sérelmezte továbbá, hogy elutasításra került a bizonyítási indítványa, ami egyrészt a szakkérdés megfelelő kidolgozása érdekében új szakértő kirendelésére, másrészt szakértő-tanú meghallgatására vonatkozott. Az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítási eljárás lefolytatását a másodfokú bíróságtól is kérte.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes kötelezését kérte a másodfokú perköltség viselésére.

A jogorvoslati kérelemmel kapcsolatban arra mutatott rá, hogy a három hónapos felszámolási időszak alatt befolyt követelésállomány és a felperes tevékenysége között nem állt fenn ok-okozati összefüggés, illetve hogy a felperes által kifejtett pénzügyi ellenőrző tevékenység nem tért el a szokásos ügyvezetői feladattól.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított összeg elfogadható a felperes munkájának ellenértékeként. A keresetben meghatározott összeg nem vezethető le jogszabályi rendelkezésekből.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elsőként azt rögzíti, hogy a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 235. § (1) bekezdése, valamint a 253. § (3) bekezdése szerint; nem érintette az elsőfokú határozat jogorvoslati kérelemmel nem támadott - a keresetnek részben helyt adó, illetve a 2009. november 12-től kezdődő késedelmi kamat igény elutasítására vonatkozó - rendelkezéseit [Pp. 228. § (3) és (4) bekezdés].

Leszögezi a másodfokú bíróság a jogorvoslati kérelemre tekintettel, hogy további bizonyításra - sem új szakértő kirendelésére [Pp. 182. § (3) bekezdés], sem pedig a felperes által megjelölt személy szakértő-tanúkénti meghallgatására - nem volt szükség. A felperes felszámolóként kifejtett tevékenysége - a felek előadására is tekintettel - tényszerűen ismertté vált és megállapítható volt a perben, amelyet az elsőfokú eljárásban kirendelt szakértő helyesen figyelembe is vett. A felperes által felajánlott további bizonyítás a felszámolóként ellátott tevékenység jogi minősítésére vonatkozott, nem minősült szakkérdésnek (Pp. 177. §). A felszámoló jogállására, kötelezettségeire és díjazására irányadó jogszabály (Cstv.) mikénti értelmezése és alkalmazása az ügyben a bíróság feladata volt.

Az ítéltábla álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és érdemben helytálló jogi következtetéssel utasította el a felperes díjigényét a szakértő által megállapított összegben felüli részében.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy módosított keresetével a felperes - amelynek összecszerűségét a Cstv. 59. § (1) bekezdésében meghatározott mérték szerint jelölte meg 16.224.938 forint összegben - a megbízás nélküli ügyvivőt megillető díj megfizetésére és költségeinek megtérítésére vonatkozó igényét egyaránt érvényesítette a perben [...i Városi Bíróságon 9. sorszámon előterjesztett beadvány]. A kereseti követelés magában foglalta az elvégzett munka ellentételezését és a felperes teljesítésével szükségszerűen felmerült költségek elszámolását is [Ptk. 486. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 478. § (1), 479. § (1) bekezdés].

Erre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kirendelt szakértő feladatát ennek megfelelően határozta meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás és a törvényszék érdemi döntése helyesen terjedt ki - a munka ellenében járó díj mellett - a felperes igazolt és indokolt költségeinek megtérítésére is.

Egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszék arra vonatkozó álláspontjával, hogy a felek között kötelelem keletkezett a felperes felszámolókénti kijelölésével az alperes felszámolására irányuló eljárásban.

Rámutat a másodfokú bíróság e jogviszony természetével kapcsolatban, hogy abban - a felszámoló jogszabályban meghatározott feladatai szerint - megbízási jellegű és vállalkozási elemek egyaránt megtalálhatók; e jogviszony alapvetően gondossági kötelmet jelent, eredmény elérését jelentő elemekkel [utóbbi körbe tartozik például a közbenső mérleg készítése (Cstv. 50. §), illetve a felszámolóra háruló vagyonértékesítés (48. §, 49. §)].

Az alperes fizetéseképtelenségét megállapító és felszámolását elrendelő végzés hatályon kívül helyezése megszüntette a felek kontraktuális jogviszonyát, így visszaható hatállyal megszűnt a felperes felszámolói jogállása. A felszámolói státuszát utólag elvesztő felperes jogaira és

kötelezettségeire, illetve a felek rendezést igénylő jogviszonyára a megbízás nélküli ügyvitel szabályai voltak irányadók [Ptk. 486. §].

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a körben, hogy a felperes díjazása az ügyvezetői díjazás szerint volt meghatározható.

Tekintettel arra, hogy a felszámoló kijelölésével létrejött jogviszony tartalmát a Cstv. határozza meg, e törvény rendelkezéseit nem csak a szolgáltatás, hanem annak ellentételezése tekintetében is figyelembe kellett venni. A felperest megillető díjazás vizsgálatakor a felszámolóra vonatkozó jogszabályi kötelezettségekből, a felszámoló törvényen alapuló eljárásából kellett kiindulni. Nem volt mód minőségileg más funkció (arra vonatkozó juttatás) figyelembe vételére a felszámolóként kifejtett tevékenységgel kapcsolatban, annak ellenértéke meghatározásakor.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes követelésének elbírálására irányadó volt - a megbízás nélküli ügyvitel utaló szabálya szerint [Ptk. 486. § (2) bekezdés] - a Ptk. 478. § (3) bekezdésének rendelkezése, amelynek értelmében a megbízási díjat a megbízott tevékenységével arányos részben kell meghatározni a megbízás teljesítése előtt megszűnt szerződés esetén. Felszámolót megillető arányos díj megállapításához a Cstv. 59. § (1) bekezdésében írt díjazási szabályból kellett kiindulni.

A Cstv. adott ügyben irányadó 59. §-ának (1) bekezdése szerint a felszámoló díjának összege a felszámolás során az eladott vagyontárgyak árbevétele és a befolyt követelések pénzbevétele együttes összegének 5%-a, de legalább 100 000 Ft. Az adós felszámolás alatti tevékenysége esetén az ebből eredő árbevétel 2%-a vehető díjként figyelembe. A bíróság ettől különösen bonyolult ügyben eltérhet. Az egyszerűsített felszámolási eljárásban a felszámoló díja 300 000 Ft. Egyezség esetén a felszámoló díja az egyezség körébe vonható vagyon értékének (42. §) 5%-a, de legalább 100 000 forint. Az e bekezdésben meghatározott felszámolói díjak a díjat terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazzák.

Megállapította az ítéltábla, hogy a felszámolói díj meghatározásának törvényben meghatározott alapjai közül, a felperes díjazásának meghatározásakor nem volt figyelembe vehető a követelés behajtása és annak a felszámolás időszakában jelentkező eredménye.

Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a Cstv. 48. § (1) bekezdésében előírt - az adós követeléseinek esedékességekori behajtására, igényeinek érvényesítésére vonatkozó - kötelezettség tükrében, a díj kiszámítása körében nevesített eredmény, a követelés behajtása a felszámoló részéről valamely tevőleges magatartást jelent. A felszámoló csak a saját eljárásának eredményeként befolyt követelés tekintetében igényelhet díjazást [Kúria Gfv.XI.30.416/2007/7., Gfv.VII.30.356/2013/4.].

A felperes ezért nem támaszthatott igényt a tőle, illetve felszámolói tevékenységétől teljes egészében független eredmény, a felszámolás időszaka alatt - rendeltetésszerűen, az alperes üzemszerű működése szerint, korábbi teljesítései alapján - befolyt követelések összege után. A felperes ráhatása nélkül elért bevétel nem volt értékelhető a felperes díjának meghatározásakor.

Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy az alperes gazdasági tevékenységének felszámolás alatti folytatásához a felperes az engedélyét adta, az alperes így továbbfolytatott gazdálkodásának eredményét (450.863.235 forint), illetve annak alapján a Cstv. 59. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű díjat (4.508.632 forint) figyelembe kellett venni a felperest megillető díj meghatározása során.

A felperes kétségbe nem vont előadása, a csatolt okiratok és a szakvélemény tényszerű megállapításai alapján rögzíti a másodfokú bíróság a felperes által e körben kifejtett tevékenységet: a felperes a Cstv. 30. §-ában, 34. § (2) bekezdésében és a 46. §-ában előírt feladatai közül a pénzügyi műveletekkel kapcsolatos rendelkezési jogot (utalványozás) gyakorolta, a törvényi rendelkezéseken alapuló, kötelező kapcsolatfelvételi kötelezettségét teljesítette az alperes pénzforgalmi számláit vezető szolgáltatók, illetve a hatóságok felé, nyilvántartásba vette továbbá a bejelentett hitelezői igényeket.

A felperes felszámolóként - annak ellenére, hogy átadásra került részére az alperes tevékenységet lezáró mérlege (2011. december 12-i beadvány melléklete, F/10/14. alatti jegyzőkönyv) - nem készített sem nyitó felszámolási mérleget, sem pedig ütemtervet, a felszámolás végrehajtásához szükséges költségek megtervezésével, a gazdasági tevékenység ésszerű befejezéséhez, az állammegóváshoz szükséges feladatok, valamint pénzügyi feltételek, a felesleges munkaerő leépítésének meghatározásával [Cstv. 46. § (1) bekezdés]. A felperes eljárása keretében nem került sor a Cstv. 48. § (1) bekezdésében írt vagyonértékesítésre, követelésbehajtásra, sem az alperes igényeinek érvényesítésére; a felperesnek nem kellett gondoskodnia az adós vagyonának megőrzéséről, megóvásáról sem [Cstv. 48. § (3) bekezdés].

A felperes által ténylegesen kifejtett felszámolói tevékenység - a pénzügyi műveletekkel kapcsolatos rendelkezési jog kivételével - lényegében adminisztratív és formális jellegű volt. A felperes feladata - a felszámolási eljárás kezdetétől ismert és tudomásul vett körülmények miatt, az adós tényleges fizetéseképtelenségének hiányára és tagjainak határozott, a felszámolási eljárás megszüntetésére irányuló törekvésére tekintettel - ideiglenes és szigorúan alaki jellegű volt.

A felperes nem tett érdemi lépést a felszámolási eljárás tényleges lebonyolítására és céljának megvalósítására [Cstv. 1. § (3) bekezdés]; nem fejtett ki a felszámolói feladatához és jogállásához tartozó intézkedést, e körbe tartozó előkészítő munkát sem végzett az alperes vagyonának értékesítése, követeléseinek behajtása, fennálló szerződéseinek megszüntetése, a gazdasági tevékenység befejezése és a munkaerő leépítése érdekében.

A jogorvoslati kérelem hivatkozása miatt rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy a felszámoló felelőssége [Cstv. 54. §] nem érvényesíthető és számszerűsíthető külön a felszámoló részére járó díj meghatározása során. Nem értelmezhető úgy a Cstv. 59. §-ának (1) bekezdése, hogy e rendelkezés a felszámolói díj tekintetében ne venné figyelembe a felszámoló feladataihoz képest, az ahhoz tartozó felelősséget is.

A felperes felszámolóként történt kijelölésével létrejött, azonban a Cstv.-ben meghatározott felszámolói feladat teljesítése előtt megszűnt jogviszonyban ezért arányosnak minősült az elsőfokú bíróság által megállapított 1.229.088 forint összegű - a módosított kereset szerint a költséget is tartalmazó - díjazás a felperes által ténylegesen kifejtett tevékenységhez mérten.

A felperes felszámolói működésének időbeli és tárgyi terjedelme, a számára jogszabályban előírt feladatok teljesítésének mikéntje és szintje nem tette indokolttá az elsőfokú ítéletben megállapított - a működési bevétel után a Cstv. 59. § (1) bekezdése szerint megállapítható mérték 27,3%-át jelentő - díj összegének felemelését.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - módosított indokolással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes köteles viselni az oldalán felmerült másodfokú perköltséget [Pp. 239. §, 78. § (1) bekezdés]; kötelezte továbbá a másodfokú bíróság az

alperes másodfokú eljárásban felmerült, mérlegeléssel meghatározott ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), 4/A. § (1) bekezdése].

Budapest, 2016. június 8.

dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

dr. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

. Senyei György s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: (Varga Beatrix)